

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 1.326.

ĀĀEtrtek, 31 bĀ™ezen 2011

TĀ™pyt jezera zkrášloval náhorní planinu Grandes Mantis (pozn. pĀ™ekladatele - Velká kudlanka) tak, Ā¾e se tajil dech. A nejen náhodnému kolemjdoucímu, ale i stálým obyvatelĀ™ této krásné oblasti - pĀ™ijemným a pracovitým mexickým gauĀ•Ā™, jejich seĀ•oritám, intelektuálnĀ™ odlišným indiánĀ™ i divokým koĀ•Ā™ a ještĀ™ divoĀ•ejším pastevcĀ™.

Jejich skuteĀ•né pĀ™ibĀ™hy udivují posluchaĀ•e a diváky na celém svĀ•tĀ™, bez ohledu na to, jestli se jedná o farmáĀ™ nebo vdovu Obsoletu. Vše, co proĀ¾ívají, je blízké lidem na celém svĀ•tĀ™ - aĀ¾ uĀ¾ je to boj o naftová pole, nebo dĀ•dictví po velmi staré a bohaté neznámé staĀ™ence... Jednoho rána seĀ•ora Bibióna prudkým pohybem otevĀ™ela okna na své haciendĀ™, vdechla Ā•erstvé povĀ•tĀ™í a Ā™ekla: „KoneĀ•nĀ™ jaro! Jde se uklízet," a pustila se do práce za hlas zpĀ•vu mexických lidových písní. Psi a koĀ•ky se jí se zdĀ•eným jeĀ•ením klidili z cesty, kdyĀ¾ tu uslyšela pĀ™íjezdové cestĀ™ dusot koĀ•ských kopyt. Ha, Ā¾e by to byl El Ché? Tenhle postarší svĀ•dník kolem ní krouĀ™ a obzvlášĀ¾ po nĀ•kolika mexických pívech znaĀ•ky Beran byl znaĀ•nĀ™ dotĀ•řej... JenĀ¾e Bábióna ho vĀ•era v noci z ze svého pozemku hadicí od vysavaĀ•e a mĀ•la za to, Ā¾e bude od nĀ•ho jednou provĀ¾dy klid. Na Colem-Doucciho to pĀ™e taky fungovalo... Bábióna si vzdechla, odhrnula z tvĀ™e hĀ™ívu havraních vlasĀ™, podkasala všechny sukĀ™ a šla se podívat. Bude se muset v nedĀ•li v kosteli svĀ•Ā™it padré Milanovi. Padré Milano jí moĀ¾ná poradí, jak se z hĀ™íšníkĀ™. NaštĀ™stí to nebyl El Ché, ale majitel vedlešiho ranĀ•e Los Craconoss. SeĀ•ora B mĀ•la ráda od doby, co jí zachránil tĀ™ináct zabĀ•hlých vovcí. „BuĀ• vítán, pĀ™íteli, co tĀ™ k nám pĀ™ívádí?" sladce s nĀ•ho usmála. „Poklona, Bábióno. PĀ™išel jsem tĀ™ varovat. Máme v revíru škodnou. Moje stará vĀ•rná hospodynĀ™ Punkticida slyšela v mĀ•steĀ•ku, Ā¾e Vagabundo se vrátil. Mluvili o nĀ•m nĀ•jací cizinci. JeštĀ™stí, Ā¾e Punkticida umí tolik jazykĀ™." „Vagabundo?" podivila se Bábióna, která o nĀ•m nikdy neslyšela. „Ano, to je takovej podivín nĀ•kde od jihozápadu. Toulá se po krajinĀ™, obĀ•as se zjeví tady a pak jsou problémy," odtušil Craconoss a stáhl si sombrero hloubĀ™ji do Ā•ela. „Starej Onclos z chajdy nahoĀ™e by mohl vyprávĀ™t. Jednou mu odvěkl dceru aĀ¾ do Anglie. Od té doby je dĀ•snĀ™ skepticej." „To já se ho pĀ™eptám, aĀ¾ se zas staví na candelovou omĀ•ku," Ā™ekla tajemně Bábióna a šla strouhat svĀ•ky. Najednou uvidĀ™la, pampu se Ā™ítí mladiĀ•ká Cassandra, v kaĀ¾dé ruce jedno dítě a dvě na zádech. „Já rodím, já rodím...", kĀ™iĀ•ela dĀ™ky. „VydrĀ¾, Cassandro," povzbudila ji Bábióna a obrátila se na Craconosse. „PopoĀ¾eĀ™ konĀ™, amigo, a pĀ™iveĀ• z mĀ•steĀ•ka doĀ™u Quijote de la Mamcha. PomĀ•Ā¾e nám s porodem. Já zatím ohĀ™eju vodu," sukĀ™ jí zavlĀ™ zmizela v domĀ™. Craconoss byl za pĀ™l hoĀ•ky zpátky, ale místo de la Mamchi pĀ™ivezl la Wendullu. NaštĀ™stí úplnĀ™ jedno, protoĀ¾e Cassandra mezitím úspĀ•nĀ™ porodila sama od sebe. Bábióna chvíli pĀ™emýšlela, jest má placentu uchovat v mrazáku, ale pak si to rozmyslela. La Wendulla prohlídla novorozence a Ā™ekla, Ā¾e kluk je zdravý jako buk, naĀ•eĀ¾ si všichni nalili sangrii. V té chvíli dobĀ•hla sousedka Mancessa, jestli je to pravda, Ā¾e byl vidĀ™ Vagabundo. Prý se bojí o sebe, o své vlastní, ale pĀ™edevším nevláštĀ™ti. Los Craconoss to potvrdil a všechny pĀ™itomné Ā¾eny polekanĀ™ vzhlíĀ¾ely k jeho mohutné postavĀ™, v nadĀ™ji, Ā¾e je zachrání. „Tak j rozhodným hlasem, „zĀ•staĀ™te zatím v domĀ™, já jdu nĀ•co zaĀ™ídit," vyskoĀ•il na svého hnĀ•dĀ™ka a zmizel v oblaku prachu. V haciendĀ™ se rozhostl tísňivé ticho, pouze CassandraĀ™iny dĀ™ti bĀ•haly kolem velkého sporáku v kuchyni a obĀ•as si nĀ•které nĀ•co rozbilo. Po nĀ•kolika hodinách na obzoru uvidĀ™ly dvě rychle se zvĀ•tšující teĀ•ky. Vypadaly a (..) a pak dokonce takhle (o o) a takhle (O o). Jak se dalo pĀ™edpokládat, byli to jezdcí. Los Craconoss a...? Ā¾eny se vyhrnuly na terasu a vzrušením celou pĀ™l hodinu, neĀ¾ se jezdcí pĀ™iblíĀ¾ili, nedýchaly. Kdo je ten sliĀ•ný cizinec? Ā™ zachránce? Los Craconoss seskoĀ•il z konĀ™. „Tohle je IrĀ•an O'Pass. Sinhead O'Pass. Slíbil, Ā¾e s Vagabundem s vypoĀ™ádá jednou provĀ¾dy." Ā¾eny si O'Passe obdivně prohlíĀ¾ely. Zpod klobouku, stejnĀ™ jak zpod dokonale vyĀ¾e košile mu koukaly husté rezavé kuĀ•ery: „Mám s Vagabundem nevyĀ™ízené staré úĀ•ty," pronesl pomalu, a u pasu se mu zalesklo nĀ•kolik obrovských pistolí. Bábióna namítla, jestli by nebylo lepší zkusit to s ním nejdĀ™ dobrém, Ā¾e by napekla kolĀ•ky a pohostila ho, ale Sinhead O'Pass se jí vysmál. „Nechte to na mnĀ™, seĀ•oro. UĀ¾ c nĀ•m nikdy neuslyšíte." „Co to?", pronesla seĀ•ora Erica, jenĀ¾ nabízela všem pĀ™itomným své domácí nachos dildos, proslavené po celém kraji. „Ā¾e uĀ¾ o nĀ•m nikdy neuslyšíte", zopakoval O'Pass s dĀ™razem na „nikdy". „Nikdy je pomĀ•rnĀ™ akurátní termín, cizinĀ•e," prohlásila Erica.„Dokonce velmi akurátní", odplivl si její strejda Onclos, místní pampový fyzik. „KdyĀ¾ Ā™íkám nikdy, myslím nikdy." „Stavte se nĀ•kdy nah na mé chajdĀ™ Los Sisyfos... proberem ty akurátnosti," uzavĀ™el debatu Onclos a popĀ™ál všem hodnĀ™ úspĀ•chĀ™ pĀ™ likvidaci Vagabunda. „MoĀ¾ná byste s sebou mĀ•li vzít Ramona Bandelora, poĀ™ád píše nĀ•jaké pĀ™ibĀ™hy. byste nehynoucí slávu, kdyby to vydal."„PĀ™ibĀ™hy píše, ale vydat to nemĀ•Ā¾e, neumí Ā•st." upozornila la Wendulla, která mĀ•la o všech místních povaleĀ•ích pĀ™esnou evidenci. O'Pass mávl rukou: „NepotĀ™ebují vĀ•hlas psanou formou. Všechny mé Ā•iny se zapíší do Mantisy samy... a na vĀ•Ā•né Ā•asy." A s pĀ™vabem,

získaným dlouhou jízdou praxí, otočil sebe i koně a vyrazil směrem, kde tušil Vagabunda. ON Toulám se celý život. Už od kolky. Nikdy by mě nenapadlo, že mě to jednou bude život. Ale člověk si svůj osud nevybere. Jiného zbývá. Bíbiona, kterou miluji, mi svůj úrodný raně nikdy nenabídne. A pro nikoho jiného bych na jednom místě nezstal. Je tak krásná, působná... a vzdálená. Nemohu ji nabídnout ani majetek, ani lechtický titul... jsem jen Vagabund. Přesto ji budu milovat do konce svých dní. Do mých osamělých myšlenek vstoupily kroky. Nikde... nikdo. Přesto jsem celou bytostí cítil, že zde, na celé pusté planině, nejsem sám. Na světě byl jediný člověk, který dokázal. "Vagabundo!" Je to on. Sinhead Connor O'Pass. "Vagabundo! Tvoje dny jsou sumarizovány." "Cože jsou?" O'Pass se zarazil. "No... jakože se stěny. Promiň, dělám jsem daně a už z toho blbnu." To nevypadá dobře. O'Pass mi jde po krku celý život. Bíbiono, netuším jsem, že tě budu milovat tak krátce, moje kolty jsou právě tebe a přitom líbí; nízko. "Připrav se na smrt, pse!" Opatrně jsem se rozhlédl, skutečně mě. "Jsem připraven, O'Passi. Skončuj to." Hlava jeho dvaasedmdesátky se zaleskla odrazem slunce. To slunce, které mě provázelo celý život. Jestli se člověku přemůže smrtí promítne celý život, tak tu budem stát hodně dlouho. Když zamířím, všiml jsem si, že má mezi zuby zbytky červa mezcala urinara ... ale to už je to jedno. Já už cítím jeho kulku. "Tak to by stačilo, pánové!" Silný hlas nepřipouští odporu. Oba jsme ztuhli jak místní kaktus v přechodu. Byla to ona. Přizrak celé Grandes Mantisy. Dani Ella ex Machina. Takže to nebyla ani povaha, ani báje. Jskutečná, životoucí. "Ano, jsem to já. A nedoporučuji vám jediný zbytečný pohyb." "Co se do toho pleteš, Dani Elle?", zeptal se srdnatě O'Pass, ale bylo znát, že má strach. Živočišný, všeobíhající strach. "Nikdo v mé Grandes Mantise nebude kráčet, stáčet a odregistrovat moje mantisandy bez mého svolení. Ani ty O'Passi." Oba jsme stydli hledět do země, na které se i dlouhali v nose. Dani Ella nám odebrala zbraně a mohutným vrhem je dovrhla do chladných vod řeky Saffronu. Už nikdy je nevydá... "Ať mír dál zůstává s touto krajinou..." řekla Dani Ella vznešeně a rozpřáhla svojí všeobíhající náruč po celém Grand Mantis. "To odněkud znám," zařekl jsem O'Passovi, ale ten mě okřikl: "Mě, " zasyčel, "nebo nás oba zabane." "Podejte si ruce, přátele... neboť každým, kdo jest Mantis, je každému Mantisovi přátelem a družkou. Ať vaše spory skončí vždy jen písemně." Rozdala nám tučky a my jsme museli psát stokrát: "Už nikdy nebudu stáčet ostrými a všechny svoje přispěvky si budu opravovat sám". Tak se i stalo, a život na planině Grand Mantis plynul dál, spokojeně v zabíhnutých kolejkách. A to je vše, dobrou noc, milé děti. RAMÓÓÓN